

Mimořádná poselství pozůstalým

Nakladatelství METAFORA (U Krbu 35, 100 00 Praha 10, www.metafora.cz) udělalo velmi dobrý počín, když nyní ve druhém vydání znovu nabízí čtenářům tři knihy vynikajícího amerického psychiatra, badatele, Briana L. WEISSE M.D. Jsou to knihy „Mnoho životů, mnoho mistrů“, „Jedna duše, mnoho těl“ a „POSELSTVÍ MISTRŮ“. Z poslední z nich jsme připravili působivou následující ukázkou.

Médium Celia

Během svých cest po Brazílii, zemi duchovně rozvinuté, jsem se setkal se spoustou nadaných a osvicených lidí. Velký dojem na mě udělalo médium jménem Celia.

Jeden můj přítel mě jednoduše zavedl na skupinové sezení, které Celia vedla v dělnické čtvrti Rio de Janeira. O mých knihách nevěděla Celia vůbec nic. Mluvila pouze portugalsky, a tak mi přítel její slova tlumočil.

Seděl jsem skoro úplně vpředu. Lidé napsali na kousky papíru jména a dali je do košíčku. Celia tyhle listky vzala, zmačkala je a bez dívání vyvolávala určitá jména. Když přítomní zaslechli jména svých zesnulých milovaných osob, vydali se k malému vyvýšenému pódiu, na němž Celia seděla. Někdy to byli jednotlivci, manželé a někdy i celé rodiny.

Emoce patrně na jejich tvářích a z řeči těla byly upřímné a spontánní. V sále bylo více než osm set lidí ze všech společenských vrstev. Nikdo nevěděl, kdo k pódiu půjde.

Jen zřídka jsem viděl někoho pracovat rychleji než Celiu. Proud přesných jmen a popisů tělesných a osobních charakteristik se podobal vodopádu. Nejenže věděla, jak lidé zemřeli, ale měla přístup i k soukromým a důvěrným informacím ze životů zesnulých, které shromážděné rodiny obzvláště potěšily. Hovořila velice důrazně, což bylo v ostrém kontrastu s jejím malým drobným tělem a věkem, jenž jsem odhadoval na pětadesát až sedmdesát let. Neměřila snad ani sto padesát centimetrů a musela používat inhalátor, aby udržela astma pod kontrolou.

Dva příběhy byly obzvláště dojímavé. Celia vyvolala jméno nějakého muže a k pódiu přišla jeho matka, otec a sestra. Viděl jsem, jak se všichni třesou, když jim Celia barvitě vylicila strašlivou automobilovou nehodu, při níž byl mladý muž zabit. Řekla jim, že se mu daří dobře a že jim posílá láskyplný pozdrav, ale že není sám. V autě s ním zemřeli další dva mladí lidé. Celia vyvolala

další jména a truchlící rodiny dalších dvou obětí se rovněž dostavily k pódiu. Jak zvláštní okamžik! Otec jednoho zahynuvšího mladíka stál v pozadí, vzpřímený a trochu osamocený ve zjevné snaze ovládnout emoce. Ostatní plakali a drželi se za ruce.

Celia se obrátila k matce mrtvého. „Je zbytečné, abyste měla takový pocit viny. Všichni jsou v pořádku, v duchovním světě.“ Právě její syn auto řídil, a podle všeho nehodu způsobil, a tak není divu, že na tom jeho matka byla obzvláště zle.

„Vzkazuji vám, že vás mají moc rádi,“ pokračovala Celia a přidala řadu osobnějších údajů.

Potom se dlouze podívala na muže, jenž stál celý strnulý za ostatními. Celia si stoupla, a i když stála na pódiu za malým stolkem, zatímco rozechvělí pozůstalí zůstali dole na podlaze, stejně je o moc nepřevyšovala. Chtěla však na onoho muže dobře vidět.

„Váš syn mi říká, že vy se s tím vším vyrovnáváte mnohem hůř, že je to pro vás o hodně těžší. Jako inženýr k tomu přistupujete rozumově.“ Muž souhlasně pokývl hlavou.

„Také říká, že byste se už měli přestat hádat kvůli tomu koberci. Teď už to není důležité.“

Při této poznámce se muž psychicky zhroutil. Objal ženu a začal usedavě plakat. S manželkou vedl jistou dobu spor, o němž nikdo z přítomných nevěděl – právě kvůli koberci. Muž neustále tvrdil, že příčinou synových alergií a astmatických záchvatů byl prach v koberci. Žena však byla přesvědčená, že její milovaný koberec za nic nemůže, a odmítla se ho zbavit.

Mimořádně osobní charakter pronesené poznámky zasáhl intelekt i srdce tohoto muže. Už nedokázal dál zastírat, co opravdu prožívá. Pevně objímal svou ženu a společně vzlykali. Věděli však již, že jejich syn v duchovním světě stále žije, že nejsme svými těly a nikdy ve skutečnosti neumíráme.

Po několika dalších emocionálních a přesných sděleních z druhé strany vyvolala Celia jméno muže, jenž byl před třemi týdny zastřelen. K pódiu pomalu došli manželka zavražděného muže a její dva synové, lékaři.

Sdělení, která jim Celia předala, obsahovala dost osobní informace. Pak popsala, jak došlo ke střelbě, a také následný lékařský zásah. Používala přítomnou vysoce odbornou lékařskou terminologii a dokonce zabrousila i do složitostí kvantové fyziky. Pochyboval jsem, že by Celia měla nějaké speciální vzdělání v oblasti medicíny či fyziky.

Tlumočník mi potvrdil, že opravdu nikoli.

Když zemřelý muž ujistil rodinu o své lásce, všichni tři se vroucně objali. Úleva, kterou prožívali, vnímali všichni v sále. Celia však ještě neskončila. Měla ještě jeden vzkaz, který si přála předat.

„Velice si váží vaší soustrasti a lásky, ale přeje si, abyste měli též pochopení pro muže, který jej zastřelil. Zbavte se hněvu. Ten muž se nachází na nižší úrovni a dosud nerozumí duchovním zákonům. Za své činy zaplatí velkou cenu, ale protože je nevědoucí, potřebuje vaši pomoc. Potřebuje vaše modlitby. Nechápal, jak se věci ve skutečnosti mají, a proto nemůže být souzen.“

Asi po šedesáti či sedmdesáti předaných sděleních si Celia udělala přestávku. Dovedli mě do malé místnosti, kde už byl asi tucet lidí. Celia odpovídala v kresle a já ji byl představen jako slavný lékař z Ameriky, jenž píše a přednáší o reinkarnaci a jiných duchovních záležitostech. Z otázek, které mi položila, jsem jasně poznal, že o mně i o mé práci slyší poprvé. Potom požehnala mé činnosti a já ocenil její schopnosti.

Shodli jsme se, že jediné ničím nepodmíněná láska má smysl.

Pak mi zmlena nečekaná a bez jakékoli změny patrně v hlase či jeho odstínu začala předávat sdělení.

„Váš syn Adam je zde a přeje si, abyste věděl, že jeho srdce je nyní na správném místě. Dává pozor a ochraňuje svého bratra Jordana a sestru mající jméno po dědečkovi. Srdečně zdraví svou matku, Carole. (Jméno vyslovila jako Caróli.) Jeho smrt měla pro vás velký význam. Pomohla vám později najít prostřednictvím vaší práce klid a mír.“

Otec Carole a její strýček – oba dva již zemřeli před mnoha lety – byli jedni lidé, kteří ji oslovovali takto zdrobnělým jménem.

Hlas Celiie se teď přece jenom poněkud změnil a vypadala vážnější.

„Vaše duchovní práce je naprosto v pořádku; je správná a dobrá. Nechte se odradit... pokračujte. Vaše práce pomáhá všude, i na druhé straně. A bude stále důležitější.“

Spolu s osmi sty lidmi jsem prožil něco opravdu pozoruhodného. Když jsem se vrátil do větší místnosti, cítil jsem, jak je celý prostor naplněn mírumilovnou, láskyplnou energií. Stručně jsem pohovořil se čtyřmi rodinami. Nikdo z nich se předtím, než byli vyzváni k pódiu, s Celií ani s žádným z jejich spolupracovníků neseťkal, ani s nimi nemluvil.

Brian L. WEISS